

положение. Желаяхъ да съдействувамъ за щастие на родината си, запазвайки същевременно и себе си“. И въ моментъ на тежки размисли, бидейки честенъ въ намѣренията си и скептиченъ къмъ силитѣ си, той се обръща за съветъ къмъ единъ искренъ и вещь въ подобни начинания приятель, гърка Йоанисъ Мавромати Киркиреосъ. Следъ „дълго и всестранно обмисляне“ съ тогова, той се насърдчилъ да се залови за възложената му мисия. Селимински, като предтеча на апостола Левски, е вѣрвалъ, че колкото е похвално и лесно да се хвърлятъ отъ вѣнъ, отъ спокойно за живота мѣсто, революционни идеи, толкова по-трудно, но затова и по-достоинно е да се работи за свободата вжтре въ страната, подъ очитѣ на тиранитѣ, като се нагърби самъ той съ опасната пропаганда и организация. Съвѣсть и мжжество, чувство на дългъ и придобитъ опитъ разпръсватъ на край съмненията му и го опредѣлятъ за по-смѣлата тактика.

„Тогава, решенъ и довѣрявайки се на сждбата си, заминахъ отъ Брашовъ и на 26 октомврий, Димитровденъ 1825 година, пристигнахъ въ родния си градъ Сливенъ“.

Една нова, твърде важна глава отъ биографията му се отваря съ това решение — и нови горчиви изпитания и мжчителни разочарования, следъ първитѣ обнадеждаващи успѣхи, ще се стоварятъ като тежкъ ударъ върху него.